

lige Invalider, dem, der efter Loven have Krav paa Understøttelse af Statskassen, og som ogsaa faae den, det andet angaar dem, som hidtil ikke have noget direkte Krav paa Statskassen, men som efter min og Manges Mening bør komme i Betragtning; men dem skal jeg senere komme til at omtale. Jeg skal tage det første Affnit først. — Det mangler aldrig paa, at man fra Statens Side gennem dem, der ville optræde og, om jeg maa bruge det Udtryk, belære Folk om deres Nationalsjælelse, hvis de ikke tro, at den er stærk nok, forholder Folk deres Pligt overfor Fædrelandet, at de til enhver Tid bør, jeg kunde gjerne sige med Lyst og Liv gaa i Kamp for Fædrelandet og offere sit Liv for Fædrelandet. Jeg siger ikke Andet dertil, end at det er rigtigt. Det har man Net til, og det er en Pligt for enhver ung Mand med Sver at værgе sit Fædreland saa godt han kan; men vi have ogsaa et gammelt Ordsprog, som siger: med Pligter faae vi Rettigheder; ingen Pligter uden Rettigheder, ingen Rettigheder uden Pligter. Staten har den Forpligtelse at sørge for den Mand, som enten mister Dele af sine Lemmer i Krigen eller lider saaledes Staae paa Sundheden, at han bliver ude af Stand til at skaffe det Nødvendige til sig og Sine efter den Stilling, han indtager i Samsundet; en saadan Forpligtelse maa efter min Mening absolut paahvile Staten. Det har man ganske rigtigt ogsaa erkjendt, og vi have jo Love derfor, men Udsjælfelsen af den Erkjendelse er efter Manges og min Mening i højeste Grad mangelfuld, naar jeg ser paa dem, som faae Understøttelse af Statskassen; og hvad navnlig dem angaar, som have mistet Lemmer, saa har jeg oftere end een Gang hørt Leilighed til i denne Sal, saavel som flere andre Medlemmer, at foreholde det høie Thing, hvor urigtigt det var, at man ofte havde det ubehagelige Syn at se saadanne Menneſter paa en eller anden Maade at gaa omkring ved Dørene og om ikke ligefrem bette, saa dog paa en vis Maade bede om Understøttelse. Nu vil jeg tilstaa, at jeg igaar og idag har gjort mig megen Umage for at efterse baade den nuværende Lovgivning vedkommende Invalidforsørgelsen og de Forhandlinger, der ere førte derom. Jeg har da fundet et Foredrag af den meget ærede Finansminister fra ifjor under Behandlingen af Andragenderne, navnlig som Svar paa et Foredrag af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss), i hvilket jeg til min Forundring ser, at den høitærede Finansminister finder — i hvert Fald er det hans Ord — at der ikke er noget Anstødeligt i, at man gaar omkring og musicerer for Folk. Der blev derved siget til, at den ærede Taler i sit Foredrag ligesom jeg havde taget Forargelse af, at man skal se de Mand, der have mistet Arme og Ben i Felten, gaa omkring med Krefasser ved Folks Døre. Det finder nu den

høitærede Finansminister er saa ganske naturligt og ligefremt, og saavidt jeg forstaaer Løsen i hans Foredrag, saa mener han, at det er en lystelig og meget agtværdig Maade for Folk at tjene lidt Penge paa at gaa saaledes omkring. Nu har jeg hørt et saadant Tilfælde, da jeg reiste ind til Rigsdagen iaar, at jeg i min Kjøbmands Gaard saae to Mand, den ene med een Arm, den anden med eet Ben, hver med Grindringsmedaillen paa Brystet, musicere der. Jeg fik imidlertid derefter det Spørgsmaal af min Kjøbmand, om jeg som Lovgiver fandt, at det var en passende Maade, at vore Krigere, der havde mistet Lemmerne i Krigen, skulde gaa omkring ved Dørene og tryggle om det nødvendige Brød? Jeg fik alvorlige Tanker derved, og jeg foresatte mig ogsaa at drage det frem ved den første Leilighed, der gaves, idet det i højeste Grad stødte min Sjælelse. Jeg har aldrig kunnet forene den ihærdige og djærve Maade, paa hvilken man paa den ene Side optræder med Sensyn til Statsborgernes Forhold og Pligter ligeoverfor Fædrelandet — som jeg ikke bebrejder Nogen — med den, tillad mig at bruge Udtrykket, i høi Grad lunke og tilbageholdne Optræden, man viser ligeoverfor dem, der miste Førligheden i Krigen, og derfor mere eller mindre fattes ud af Stand til at kunne ernære sig. Det har altid staaet for mig som en stor Feil fra Statens Side, idet det forekommer mig, at man staaer i stor Gjæld til alle dem, der kunne komme ind under Benævnelsen Invalider fra de to sidste Krige. Jeg har nu ogsaa læst Loven af 20de November 1876 igennem idag, den sidste, som vedrører Invalidvesenet, og jeg skal paa Forhaand villig indrømme, forinden den høitærede Minister kommer til at svare, at det for mig er et stort Spørgsmaal, om Loven i og for sig, hvad det Punkt angaar, trænger til en Omændring, idet jeg ikke kan læse rettere, end at man med en velvillig Fortolkning af Lovens to første Paragrafer vil kunne komme til at yde vore Invalider en tilstrækkelig Understøttelse. Jeg har tidligere hørt, og det ærede Medlem for Bølle Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde det Samme ifjor, at det var ikke Lovens Skyld, men Administrationens. Jeg har siden den Tid baade skriftlig og mundtlig faaet ikke saa Meddelelser fra Udskillige om Invalidbestyrelsen, navnlig dettes Læges Behandlingsmaade af Invaliderne. Jeg har ikke været saa heldig at faae fat i, hvad man kalder bestemte Kjendsgjerninger, Noget, som jeg bestemt kunde drage frem og paavise, at der og der har det manglet paa god Villie hos Invalidbestyrelsen, indtil jeg nu for nogle Dage siden har været saa heldig, at der til mig er indsendt et Andragende fra en Invalid i Hølstebroegnen, ledsaget af de lovbefalede Attester fra Distriktslægen, Sognepræsten og Sogneraadet, alle indeholdende varme anbefalinger for Vedkommende. Han har søgt Invalidbestyrelsen og